

לייהודים היהת אורה

תחרות עבודה זורה מול "דת יהודית"

ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ולמזהה את בני ישראל שימה בפהם למען תהילה לי השירה קוזת לעד בני ישראל: כי אביאנו אל האדרמה אשר נשבעתי לאבתי זכת הלב ולבש ואצל ישבע ודשן ובנה אל אלהים אחרים ועדרות וגאנזוני והפר את בריתך: והיה כי תמצאן אותו רעות וצרות ועננה משירה קוזת לפניו לעד כי לא תשכח מפי זרעך כי ידעתי את יצרו אשר הוא עשה היום בתרם אביאנו אל הארץ אשר נשבעתי:

וזה הנסיוון העקרני המיוועד לדור האחרון לפני בית הגואל: והוא "יהודים"!
הישמרו לכם מעבודה זורה, אל תפנו אליהם אחרים! אל תעבדם, ואל תפררו את בריתך! ובScarota זאת אביכם אל "הארץ" אשר נשבעתי.¹

מידת ההשגה כפי השתדלות והعمل

כללו הוא בעבודת ה', שכפי רוב החשתדלות והעמיות, תגדל ההשגה הבאה ממנה. כמו שכתב המשליח ישרים (פרק א) ז"ל, "וכפי השיעור אשר כבש את יצרו ותאותיו, ונתרחק מן המרחקים אותו מהטוב, ונשתדל לדבק בו, כן ישיגו יושמה בו".

העניין האמור אינו יוצא מן הכלל הזה. אם ירצה האדם להבין ולהרגיש דבריו את השמחה העצומה של ימי הפורים, את ה"אורות ושמחה ושותן ויקר", עליו לשים אל לבו את עבודתם של ישראל בימים ההם, ששבו בתשובה לבבם שלם ורוח נשברה, עד שנהיי "יהודים", נוצריי "דת יהודית", מרווחים מכל דבר הקשור לעובודה זורה ולאורחות הגויים. ועיי' עבודה זו ודייקא, שברו איבי היהודים לשלוות בהם ונהפוך הוא אשר ישלו היהודים מהה בשנאייהם, וכזו ל"קימו וקבעו היהודים עליהם ועל ועם ועל כל הנלויים עליהם", ל"יום משתה ושמחה", ים של אהבת הש"ת וקבלת התורה. ועיי' כתיב "ותמימים האלה גנונים ונגענים בכל דור ודור, משפחחה ומשפחה, מדינה ומדינה, מדינה ומדינה, ועיי, ועיי הפורים האלה, לא ישברו מטוד פ'יהודים, זוקרים, לא יסוף מזעטם".² אותו כלל נכון לא רק "בימים ההם", אלא גם "בזמן זהה". כפי השיעור שיתרחק האדם מן הגויים הטעמים ויידלם מהם, ויתדבק בכל نفسه בדת יהודית, כך יוכל לאשר של פנימיות נשמת ישראלי, לאור הקדושה, ולטוב הרוחני שאפשר לנו לשער. [ואצל שלומי ישראל כבר אפשר לטעתם ולהרגיש קצת עניין "כן ישיגו וישמה בו" בימיינו אלה, כשאורה של הגולה כבר מבצבץ וועלה].

שםנת פורים

אמנם האור הזה, והשמחה הזה, לא יכולו בלתי אל האיש אשר באמת בשם "יהודי" יכונה, כמו שאמר הכתוב "שמחה ושון ליהודים", ליהודים דידיKa. "יהודי" הוא הכופר בעבודה זורה (כדיتا ב מגילה יג, א), המתרחק מהబליהם של הגויים, ומהתדבק בכל נימי נפשו בספר נחלתו, תורתנו הקדושה "דת יהודית". לאיש הזה, וرك אלין, כוננה שמחה זו, ואין שם שמחה גדולה ומפוארה הימנה.

אלכל/ פ"י/עלאן

ראש מכון, מכון תפארת

שורש שנותו של המן — שנות הדת

"ונגידו להמן לראות העמדיו דברי מרכבי כי הגיד להם אשר הוא יהודי" (אסתר ג, ד).

הכתוב מגלת לנו, שנותה המן למרדכי לא הייתה בעצם ה"חוצפה" שמררכי לא השתחווה לו. אלא שנהה מיווחת עליו לבבו, בגלול זה שמררכי היה "יהודי". ובביאור הדברים כתוב הגר"א בפירושו ז"ל, "כי הגיד להם אשר הוא היהודי — ולפיכך היהת שנותה עליו רב מאד, כי אין שנהה כשנות הדת", עכ"ל. כמובן, שנהה פשוטה של כבוד וקנאה, אינה כלום ביחס לשנות הדת. שנותה המן למרדכי הייתה בגלל שהוא יהודי, והוא ייש לו דת, יש לו תורה האומرت לו שאסור להשתחוות לעובודה זורה. ושותה הדת, על הכל.

וכן הוא אומר בהמשך העניין (פסוק ו): "וינכו בעיניו וגוי כי הגיד לו את עם מררכי", ופי הגר"א ז"ל, "כי אמרו לו שאינו כורע מחמת שהוא יהודי", עכ"ל.

יתר על כן, אנו מוצאים שכונתו של המן בגורותו היה לעkor את הדת, כמו שכותב הגר"א עה"פ (פסוק ו) "וירקש המן — פירוש לעkor הדת". וכן, מכיוון שכיל עיקר שנותו של המן למרדכי — ולעמו — היהת על עסקי דת, אךطبع הדבר, שאת חיצי השיטנה שלו הפנה אל עבר היקר והקדושים, אל עבר "דת יהודית".

על מי גור המן? כתיב: "וירקש המן להשמדיך את כל היהודים אשר בכלל מלכות אחשוריוש עם מררכי".ומי הם אלה הנקרים "עם מררכי"? אומרים חז"ל (מגילה יג, ב): "אמר רבא, בתיהלה במררכי בלבד, ולבסוף עם מררכי — ומנו רבנן — ולבסוף בכל היהודים".³

"עם מררכי" מאן נינהו? רבנן הם מהה אשר עוררו את שנותו של אותו רשות באבן כה נורא. וכל כך למה? כי רבנן מהה "היהודים", והוא ייש לו תורה, יהודי יש לו דת, המונעת אותו מלהשתחוות להמן. ואת זה לא היה המן מסוגל לסבירו.

עבדתנו בעקבותא דמשיחא — להיות "יהודים" הכהרים בעובודה זורה

מי הוא "יהודי" אמיתי?

מטו משמה דמהרייל דיסקין זצ"ל, שאמր על הוצאות הרבות שייהיו באחרית הימים, "מי שהוא עהרליךעד איד"? ענה: "מי שהוא מובלט מהגויים". למדך שכח היא המידה: מי שモבלט מהגויים, הוא ה"יהודי" הדבוק בדת האמת, בחיים האמיתים, ובוגרים לא יתחשב.

והנה, קבלה בידינו מהגר"ח מולאוזין בשם רבו הגר"א (כפי שמובא בספר אמונה והשגחה להגר"ש מלצן), כי כל סדרא מומזים על המאה המביבלה אילו, לפי מהאלף הששי, ופסוק כל סדרא מומזים על המאה המביבלה אילו, לפי החשבון זהה עולה, שהשנה הנוכחת מכוונת נגד סוף פרשת נצבים וילך. ובכן, הבה נראה מה כתוב בפרשה (דברים לא, יט-כא):

א. ולהלן (פסוק יג) כתוב בתר פירוט: "שהמן רצה לעkor הכל, והוא להשמד — אלו המזות שם כנגד הנשמה, להרוג — הוא הרוח הרוחני, לאבד — אפילו הגוף הגוףני מן העולם" וכו' ע"ש. הרי שיעיר מטרת המן היה לבטל אוטם מן המזות.

ב. ובפי הגר"א כתוב ז"ל, "ויהכל היה מפנ' עם מררכי" דהיינו יהודים, שבceilך לא ברע מררכי", עכ"ל. והוא יינו בבחינת "הארץ", הארץ הידועה מופיעות לנו, במילוא הקדושה ורום המעליה, ולא כמו קודם מראת "הארץ".